

Élőképek

Háromemeletes bérház. A második emeleten egy nyitott ablakból női fej hajlik ki. Az ablak alatt, a járdán fiatal lány áll, s fejét a magasba tartva kiabál föl valamit a második emeletre. A második emeletről szintén kiáltanak valamit, majd a női fej néhány pillanatra eltűnik. Amikor ismét előbukkan, már a keze is látszik, s barna papírosba csomagolt, jókora lapos csomagot emel. A csomagban minden valószínűség szerint női ruhanemű lehet. A fiatal lány föltartja két karját, mosolyog és játékosan várja a lepottyánó csomagot. Az emeleti ablakban is mosolyognak. A csomag most hirtelen kilendül az ablakon, repül-repül, s egyszerre csak megakad az első emeleti zászlótartó rúdban.

Lenn a járdán s fönn az ablakban, mindkét mosoly egyszerre fanyalodik rémületté. Püff neki. Meg akarták takarítani a két emeletnyi fáradtságot és időt, nagyon siettek, s most ott libeg a csomag veszélyes helyzetében ég és föld között, sorsára bízva.

A két nő egy darabig tanácstalanul mered egymásra, majd a lány beszalad a házfelügyelőhöz, hatalmas létrát cepelnek ki, a házfelügyelő fölmászik a létrára, s hosszú póznával piszkálja lefelé a csomagot. Jó negyedórába telik, míg a csomag, darabokra szaggatott papírburkában, végre földet ér.

A lány fölnyalábolja a széthulló ruhaneműt, s viszi föl a második emeletre, újra becsomagolni.

Tanulság: semmihez sem juthat könnyűszerrel az ember.

•

A villamos tele van. Egyik sarokban negyven év körüli hölgy ül, zárkózott, kissé szenvedő, de inkább gőgös arckifejezéssel. Arca mintha azt mondaná, hogy bár nem tartozom közétek, de sorsom engem is belekényszerített a tömeg kényelmetlen közösségébe s én most megadóan viselem azt, amit rám mért az élet ...

A koci most hirtelen kanyarodik, s egy nagyot zökken. Az utazóközönség rémült arccal néz a sarokba. A zárkózott nő akkorát ordított s oly fájdalommat, mintha hirtelen tört dőfött volna valaki belé.

– A derekam, a derekam – hebegi – nagyon fáj – és mosolyogni próbál.

Villamos a Nagykörúton
1930-as évek
MNM Történeti Fényképtár

„...az, aki kisszakasszal akar utazni, legokosabban teszi, ha bal kezében tartja a kisszakasz érmét, és úgy dobja be a gyűjtőperselybe.”

A kocsi közönsége részvétellel nézi. Már nem látszik sem zárkózottnak, sem gőgösnek. Csak szenvedő embernek. Némán lehajtja fejét.

•

A magas ház tetején a cserepes dolgozik veszélyes helyzetében.

A nyolcéves Pista nézi-nézi egy darabig, majd így szól édesanyjához.

– Mondd, anyukám, ha ez most innen leesnék, ennek is hat gyereke maradna?

– De hogy jut ez az eszedbe, Pista, miért kérdezed ezt? – kérdi az édesanyja.

– Csak azért – felel Pista –, mert mindig azt hallottam, hogy ha valakit szerencsétlenség ért, akkor hat gyereke maradt.

•

A villamostársaság újságok útján közölte a közönséggel, hogy az, aki kisszakasszal akar utazni, legokosabban teszi, ha bal kezében tartja a kisszakasz érmét, és úgy dobja be a gyűjtőperselybe.

Megfigyeltünk vagy tíz kocsit a körúton, a legforgalmasabb időben. Mindenki a jobb kezében tartotta az érmét, s úgy, félig kifordított testtel, visszafelé dobta be a perselybe, olyanformán, mintha valaki a jobb kezével vakarná meg a bal fülét. Mindössze egyetlen munkásember szállt föl „szabályszerűen” a kocsira, és dobta be bal kezével a pénzecskét.

Bizonyára olyan gyárban dolgozik, ahol a Taylor-rendszer szerint végzik a munkát.

1934. május 13., vasárnap, 7. old.